

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **P. Ř.,** zastoupeného JUDr. Boženou Kopeckou, advokátkou, se sídlem Bráfova 770/52, Třebíč, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje** (dříve Policie České republiky, správa Jihomoravského kraje), se sídlem Kounicova 24, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2009, č. j. 30 Ca 50/2008 - 33,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2009, č. j. 30 Ca 50/2008 - 33, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále také „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 31. 12. 2007, č. 106 - OSP/2007, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení a současně mu byla uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 6800 Kč.

Výše uvedeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Třebíč (dále jen „správní orgán I. stupně“) ve věcech služebního poměru č. OŘTP - 800/2007 ze dne 23. 10. 2007, kterým byl žalobce podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“), propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie

České republiky za porušení služebního slibu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Stěžovatel (shodně se správním orgánem I. stupně) odůvodnil své rozhodnutí následujícími skutečnostmi: Žalobce poté, kdy se požitím alkoholického nápoje přivedl do stavu vylučujícího způsobilost vykonávat činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, řídil dne 6. 10. 2007 v době kolem 04:50 hodin osobní motorové vozidlo zn. Renault Megan , RZ X, po silnici II. třídy č. 152 ve směru jízdy od obce Dukovany. Na přímém úseku vozovky v km 83,003 havaroval vyjetím mimo vozovku, kde narazil do svislé dopravní značky. Rozborem krve žalobce při zkoušce na alkohol dne 6. 10. 2007 byla v jeho krvi odebrané v 6:10 hod. zjištěna hladina 1,51 g/kg (promile) alkoholu, a v krvi odebrané v 7:10 hod. hladina 1,31 g/kg. Žalobce tedy svým jednáním porušil služební slib, neboť se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákona, a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru). Výše uvedené závěry učinily správní orgány na základě dokumentace z vyšetřování předmětné dopravní nehody.

Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem rozhodnutí stěžovatele zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V odůvodnění zejména uvedl, že správní orány při posouzení jednání žalobce a jeho účasti na dopravní nehodě z hlediska osob, které se k okolnostem předmětné nehody žalobce vyjadřovaly, vycházely toliko z provedených úředních záznamů. Krajský soud dále stěžovateli vytkl, že žalobci nebylo umožněno účastnit se výslechu svědků tak, aby mohl realizovat své zákonné právo klást svědkům otázky, jak to vyplývá i z ust. § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru. Takové právo žalobce respektováno nebylo, když bylo správním orgánem vycházeno toliko z provedených úředních záznamů. Žalobce neměl reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem, které svědci uváděli, tj. zejména k posouzení toho, kdo v době nehody žalobce řídil vozidlo, a to přesto, že v odvolání uvedl, že vozidlo v době nehody neřídil. Krajský soud v Brně podpůrně odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2006, č. j. 7 Ca 104/2005 - 26, jenž byl publikováný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1422/2007. Podle citovaného rozsudku v řízení o služebním poměru podle zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, je třeba při zjišťování skutečného stavu věci vycházet zejména z původních důkazů. Je-li možné v dané věci vyslechnout svědky, nemůže dokazování spočívat pouze v provedených úředních záznamech, ale je nutné svědky vyslechnout, a to i za přítomnosti policisty, s nímž je vedeno příslušné řízení ve věci služebního poměru, aby mohly být svědkům kladeny otázky, a policista tak měl i reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem, které tito svědci uvádějí.

Stěžovatel uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., přičemž konkrétně uvedl, že řízení podle služebního zákona je řízením svého druhu, pro něž platí určité odlišnosti od obecných zásad správního řízení ve smyslu správního řádu. Stěžovatel uvádí, že ust. § 184 odst. 2 připouští, že rozhodnutí o propuštění může být prvním úkonem v tomto řízení. Služebnímu funkcionáři zákon o služebním poměru neukládá obligatorně v řízení o propuštění příslušníka Policie ČR ze služebního poměru

podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) tohoto zákona zahájit řízení a věc s policistou před jeho propuštěním nejdříve projednat. S odkazem na ust. § 180 zákona o služebním poměru, podle kterého je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí s tím, že důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje, je podle názoru stěžovatele při řízení konaném podle citovaného zákona služební funkcionář pro svoji správní úvahu a rozhodnutí oprávněn použít jako důkaz vše, co může přispět ke zjištění skutečného stavu věci. Podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Stěžovatel v této souvislosti nesouhlasí s argumentací krajského soudu uvedenou v odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku, jež je důvodem pro zrušení rozhodnutí stěžovatele, že žalobce nemohl realizovat své právo dané mu ust. § 174 zákona o služebním poměru. Podle odst. 1 písm. a) citovaného zákona účastník má právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a podle písm. b) téhož odstavce má právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Podle § 183 uvedeného zákona při řízení o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) (dále jen "zvláštní řízení") je postupováno podle hlav I a II s výjimkou ustanovení § 174 odst. 1 písm. b). Propuštění žalobce ze služebního poměru proběhlo již zcela za účinnosti zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru, a proto odkaz krajského soudu v odůvodnění rozsudku na zákon č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR, k otázce dokazování (s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2006, č. j. 7 Ca 104/2005 - 26, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1422/2007), nemůže být právně relevantním důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel uzavírá, že v daném případě byl spolehlivě zjištěn skutečný stav věci, že žalobce porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, a pro které byl propuštěn ze služebního poměru. Stěžovatel dále na podporu správnosti svého rozhodnutí a pro dokreslení případu poukázal na to, že žalobce byl za shodné jednání rozsudkem Okresního soudu v Třebíči ze dne 11. 3. 2009, sp. zn. 2 T 64/2008, o němž pravomocně rozhodl Krajský soud v Brně, pobočka v Jihlavě, ze dne 25. 8. 2009, č. j. 42 To 132/2009, odsouzen za trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 trestního zákona.

Podle názoru stěžovatele je v posuzovaném případě dán kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti soudu uvedl, že se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, který napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení. Rozhodnutím stěžovatele byl žalobce zkrácen na svých právech, bylo porušeno jeho právo na obhajobu.

Žalobce dokládá v příloze fotokopie písemností ve věci jeho dovolání k Nejvyššímu soudu, stanovisko dovolatele, výpověď a přípis svědka J. P. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a žalobci přiznal náklady řízení.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro nějž Nejvyšší správní soud shledává kasační stížnost přípustnou. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona propuštěn ze služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru pro porušení služebního slibu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie. Nový služební zákon ve svém § 184 odst. 2 připouští (oproti předchozímu zákonu č. 186/1992 Sb.), aby rozhodnutí o propuštění bylo prvním úkonem v řízení o propuštění ze služebního poměru, jestliže služební funkcionář zjistil takový stav věci, o nějž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Služebnímu funkcionáři tedy služební zákon neukládá obligatorně v řízení o propuštění příslušníka Policie České republiky ze služebního poměru podle § 42 odst.1 písm. d) služebního zákona zahájit řízení a věc s policistou před jeho propuštěním nejdříve projednat. Ponechává na úvaze služebního funkcionáře, zda má pro posouzení věci a rozhodnutí důkazy v takovém rozsahu, který umožní jejich předběžné právní zhodnocení. Krajský soud však v odůvodnění napadeného rozsudku novou právní úpravu, sledující zrychlení řízení o propuštění příslušníka ozbrojeného sboru, zcela ignoroval, což je zřejmé i z citování některých ustanovení služebního zákona mezi nimiž chybí § 184/1 2, podle něhož bylo v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru postupováno. Krajský soud se měl především vyjádřit k postupu zvolenému stěžovatelem, přičemž ke zrušení správního rozhodnutí bylo možno přistoupit pouze tehdy, jestliže by byl zpochybněn závěr o zjištění takového stavu věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí služebního funkcionáře. K tomu se však krajský soud vůbec nevyjádřil, pouze poukázal na to, že správní orgány obou stupňů vycházely toliko z provedených úředních záznamů, aniž by vysvětlil, zda to bránilo postupu podle § 184 odst. 2 služebního zákona. Názor krajského soudu, že i za účinnosti nového služebního zákona je nutno vycházet z jím citovaného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2006, č. j. 7 Ca 104/2005 - 2006, uveřejněného pod č. 1422/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu a umožnit tak příslušníku v řízení o propuštění ze služebního poměru účast na výslechu tak, aby mohl realizovat své zákonné právo, klást svědkům otázky, což vyplývá i z § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, blíže nezdůvodňuje použití uvedeného judikátu vycházejícího z dřívější právní úpravy, která neměla obdobu nynějšího § 184 odst. 1, 2 služebního zákona.

Lze tedy souhlasit se stěžovatelem, pokud spatřuje nezákonnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud na základě svého názoru, opírajícího se o již zrušený a neúčinný zákon č. 186/1992 Sb., zrušil rozhodnutí služebních funkcionářů jako správních

orgánů rozhodujících ve věci dle zákonného ustanovení účinného v době rozhodování i v době přezkumného řízení před soudem.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a rozsudek Krajského soud v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud je v dalším řízení vázán shora vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Protože Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu